

Verslag excursie plantenwerkgroep naar Espel d.d. 8 juni 2022

Vanavond brengen we een bezoek aan een "wit gebied" om voor FLORON gegevens over de flora te verzamelen. Van een zogeheten wit gebied (een hok van 5 x 5 km) zijn er weinig gegevens bekend over de wilde planten die in het gebied voorkomen. We vertrekken om 19.00 uur, maar kunnen door een hevige regenbui pas om 20.00 uur de auto verlaten, welke wij geparkeerd hebben aan de Keggehof in Espel.

Espel is een klein dorp in het westen van de gemeente Noordoostpolder, aan de weg van Urk naar Lemmer.

Wij zijn slechts met z'n drieën. Het wachten tot de bui voorbij is geeft ons mooi de gelegenheid om nader kennis te maken met Stephanie, nieuw lid van de natuurvereniging en voor het eerst mee met een excursie van de plantengroep. Gaandeweg de wandeling merken we dat Stephanie al heel veel kennis van planten heeft. Erg leuk en hopelijk zien we haar vaker.

Vanaf acht uur tot een uur of tien, lopen we uiteindelijk een rondje voornamelijk door de bebouwde kom. We vinden er 146 soorten wilde planten, bomen en struiken, in het algemeen algemene soorten.

.....We lopen over een parkeerplaats waar veel dappere soorten tussen de stenen staan. Geel nagelkruid, akker vergeet-me-nietje, echte kamille. Alle zijn ze klein maar fijn. Valt ook niet mee als er elke dag auto's over je koppie rijden.

.....We lopen door een stuk "bos", waar o.a. een stoere zomereik (bladen aan kort steeltje, eikel aan lange steel, dit in tegenstelling tot de wintereik) en een witte paardenkastanje staan. (aan de bolsters met veel en langere stekels kun je zien dat je met een witbloeiende kastanje te maken hebt) Aan hun voeten sierlijke hangende zegge en een groot aantal planten van Groot heksenkruid, ook wel dool- of dwaalkruid genoemd. De legende vertelt dat wie er op dit kruid trapt de weg niet meer terug vindt al is hij maar 5 minuten van huis. Zijn spoor was verdwenen. Oeps! Oppassen dus.

.....We lopen langs rijen huizen waarvan een deel van de voortuintjes door de hevige regenbui zijn veranderd in een vijverpartij. Hier komen we de zomprus tegen en tuinwolfsmelk. De bodem van de polder bestaat hier waarschijnlijk uit lichte klei waardoor het water moeizamer wegzakt in de grond.

.....We lopen langs stoepranden waar nog mooi het hertshoornweegbree, fraaie vrouwenmantel, muurleeuwenbek en veel meer soorten zijn blijven staan. Gelukkig geen gebruik van gif om het onkruid te verwijderen.

.....We lopen langs de N712 waar we helaas de Japanse duizendknoop vinden, die we liever kwijt zijn dan rijk. Gelukkig staat bij de driesprong met de N714 onze eigen duizendknoop, de beklierde. In de berm van de Espelerweg een moerasmelkdistel. Leuke vondst. In veengebieden en in Flevoland een gewone verschijning maar daarbuiten niet. Aan de overzijde een mooie geoorde zuring.

.....We lopen deze avond ook te genieten van het geroep van rugstreeppadden, over kilometers hoorbaar, en de vele vogelgeluiden.

En natuurlijk krijgen onze favorieten: het madeliefje en het zevenblad hier ook een eervolle vermelding. Over allerlei wilde planten zijn verhalen bekend, zo ook over het madeliefje:

Het madeliefje, ook wel maagdelief genoemd, ontstond toen de kleindochter van een Griekse koning daarin veranderde om te ontkomen aan de avances van Vertumnus, de Romeinse god van de wisselende seizoenen (bron: Planten en hun legenden). Wil je weten hoe oud iemand wordt, dan moet je stuk voor stuk de tientallen lintbloemen van het madeliefje uittrekken en tellen. (over de uitkomst kan niet worden gecorrespondeerd). Je kunt het madeliefje het hele jaar door bloeiend tegenkomen.

Op 21 september gaat Niels nogmaals naar het gebied en meldt hierover het volgende: "Ditmaal bekeek ik een hok zuidelijker, wat 121 soorten opleverde, vast voor een flink deel dezelfde soorten. Ik verwacht geen, of in elk geval niet veel andere soorten wanneer er nog een derde hok geïnventariseerd zou worden. Eigenlijk moet dat voor het witte gebieden project. Ik heb FLORON aangegeven dat ik het gevoel heb dat het uurhok aardig compleet geïnventariseerd is zo"

Volgend jaar op zoek in een ander wit gebied.

Verslag: Ellen van Knippenberg